

Adnadin Jašarević

MALEHNA SMRT

Gospodin Fox nikada nikome ne bi takvo što priznao. I nije. Baš nikome. To, kako je, i kada je, i gdje je upoznao svoju smrt. Jer, zna, niko mu ne bi vjerovao.

Kako bi?

Svako imade svoju, smrt, kako i svoju sjenku, djecu, ženu, kosti, cipele. Dobro, ne baš cipele. Čak i one talijanske za godinu istrošiš, podereš džonove. A svoju smrt, nju ne možeš proderati, razvaliti, zamijeniti. Kad je dobiješ, to ti je to: doživotno.

Gospodin Fox pijucka kahvu u mehani kod Muje. Mudrijaški kima glavom, i mudro šuti, kao da o ko zna čemu dubokoumnom mudruje. Tako se u Bosni ponašaju mudraci. I, uz sve to prenemaganje jošte s vremena na vrijeme kao iz topa izbace: Jah!

Zagleda ispod oka trgovca Petra, raširio se na dvije stolice, a, kako dobro napreduje, trebaće i treća da u nju zasjedne stomakom. Veličanstven primjerak u koji bi se dala zgurati životinjska farma. I smrt. Njegova smrt. Sve jezikom palaca, grabi masne zalogaje sa stola, kano zmija miša. Eto, a stari trgovac o tome ne zna, ne sluti, ma nema pojma.

Ne zna ni Meho da prati ga, u stopu, vrcakava, napredna i nazadna, ženskica, oči ne skida sa njega, velike oči boje trave. Ni poštar Hikmet: eno je, štrkljaste spodobe podobne kazaljci na satu, posađena na njegov monocikl, čeka, strpljiva, da se točak pokrene, sati poteku, sve u krug.

Svako imade svoju, svaka je različita, svome smrtniku nalikuje. Valjda se s vremenom sažive, koliko ga provedu skupa, nerazdvojni, pa ih je, kad tad, nemoguće razlikovati. Biće, to je onaj čas kada i slijep i ćorav i gluhi svoju smrt konačno prepozna, k`o u ogledalu, a tada je, kako god okreneš, već kasno.

Tako je to, poslovi sa smrću su uvijek osobni.

Gospodin Fox poručuje sladoled od ruža. Dokli mu Meho okrene leđa, gurne ga preko stola, do stolice preko puta. Njegova smrt voli slatko. I, njegova smrt je malehna mršavica, odjevena u plavu haljinicu zakrpanu zelenim i žutim flekama, i musavica, pirgava, nestašnih očiju boje

zemlje, nosića kao u miša, i zamašćena crvenkastog repa, koji, biće, čistim slučajem se namočio u bojadžijskom kazanu.

Cupka nožicama, ljuljuška se poput barke na talasima, a sve u duhu, malko i ritmu Far From Home, i napada ružoled sa svih strana, veoma neuredno, naravno. I gospodin Fox poigrava na stolici: Ivan Moody vazda ga nadglasa, što će reći, sve druge glasove u njegovoj glavi, a ritam što ga na gitari zadaje Zoltan Bathory skoro da mu potjera noge u trk.

Gospodin Fox poznaje svoju smrt od malena. Od njenog malena.

Bijaše to prije sadam ili osam godina kad ga nagovoriše u ribičiju uz Drau, rijeku mutnu, neprozirnu, zaključanu. Poput njegove djevojke, srećom bivše, Berthe. Thomas, Hugo i Klaus nagovorili su ga: ljekovito za živčobolju, rekoše.

Gospodin Fox se, naprotiv, dodatno raživčanio.

Zapteljao se u silk, pa je nalikovao ribi ulovljenoj u mrežu, uz sve to petljanje i ribi na suhom.

I, jao! Zabio si udicu u kažiprst. Teško ranjen razmahuje prstom kao da prijeti, a, zapravo, vapi za pomoći. Iskrvariti će!

Trčakara sve u krug pa se, neizbježno, saplete o štap, prući o ledinu koliko je dug i širok, nos zabode u mehku zemlju, i prste, k`o sidra. Što je trčao, trčao je. Došlo mu da zaplače od muke, a ne može, muško je.

Eto.

To, tako i toliko.

Što bi drugo, zasjede na bezbjedno, panj iznad krivine rijeke, podaleko od opakog, ako ne i krvoločnog, pribora sve sažaljevajući ribe. Gleda li gleda što njegovi drugari čine, a čine ništa, sem što stoje pobodeni poput kolaca u pličini. Ne progovaraju niti jedne, ne smiju se, ne plaču, ne mrdaju, ni rukom, ni nogom, ni uhom. I tako satima.

Gospodina Foxa zgubidanjenje uznemirava.

Stoga, iako znade da krši tajni protokol društva ribara, ustade, i bez pozdrava odlunja niz rijeku. Rijeka kao rijeka. Vrbe je natkrilile, šušakaju, kao da se tiho razgovore, tako tiho da ne možete razabrati o čemu, možda o nevidljivim poslima sa ispijanjem vode, žvakanjem zemlje i sunča-

njem. Gospodin Fox nalazi da uz stazu imade zanimljivih prizora, tu i tamo posađen usamljeni jablan - voli jablanove, snažne, visoke, naočigled nedodirljive - tu i tamo žbun načičan jarko crvenim plodovima - baš poput drečavih Berthinih noktiju - tu i tamo ptičji zbor zabavljen oko lešine. Gospodin Fox stisne nos: miris i ukus mrtvih mu ne godi. Slatkast je to vonj, tužan i dalek, kao, kao od nekog što se sa dunjaluom rastaje. A upoznao je mnogo takvih, pa ih, sada, više ne poznaje.

Na poslijetku, dodija mu bazanje po stazama i bogazama, dodija mu i Drau, svojim glasom podobnim uspavljajućim kilavim operama samozvanca Salieria, dodija mu i bol u petama, pa, odluči se, nema druge, odšetati nazad, do kvatrocikla, i, zna se, pravo doma.

Kadli...

Dolje, niže, iz smjera riječne mrtvaje, začu cijukanje i gugutanje.

Eto, gleda ga, s druge strane stola, oči u oči: ozbiljan, zamišljen pogled, kao u nekoga ko preispituje samu svrhovitost, natovaren pitanjima kosmoštasmootkudasmokudaćemozboğčegasmo, baš kao onomad, beba u korpi zastala putem nizrječno, kamo, inače, svijuu put vodi.

Gospodin Fox nije odolio, pa, zna se, praćen njenim preispitujućim gledanjem, promijenio je brdo pelena, opekao ruku na stotinu flašica - cuclavih - kičmu prelomio dok ju dvonožnom trčkaranju podučio, i promukao navodeći je izgovorit` tata, i previjao krvava koljenca, i krpao lutkice i šivao haljinice.

Ne zavoli loptanje, što mu je bilo mrsko.

A nije joj se dalo ni pomjerat` figure na šahovskoj ploči, jer joj na njoj tijesno.

Niti slušat` učenjake, mudrovanja upakovana slatko u papir svjetlucav i šaren, ispravno, jer jezikom miloguznim vazda prodaju neporecive i nikome potrebne istine.

A opet, toliko toga dijele, naslađuju se, raduju i tuguju osluškujući zagrobni glas iz pjevofona,

We only said goodbye with words

I died a hundred times

You go back to her

And I go back to black.

, mirišu knjige, i osluškiju šuštanje stranica razlistanih poput lišća jove razdirane povjetarcem... i krišom ispisuju šale na zidu... i crtkađu smiješna izobličena lica na salveta-

ma... kakva uistinu jesu... i pjevaju i plešu dok pada kiša, iz lokve u lokvu... i poručuju grude sa dalekog sjevera, kako bi se zabavili sred topivog vrelog ljeta...

Svakim danom, u svakom pogledu, sve više liči mu, pa, ko god ih sretne, ne može pogriješiti i reći kako ta mala smrt nije njegova i samo njegova.

Svako svoju smrt pažljivo, i nježno, nadasve brižno, uzgaja, upisuje na do vratku dokle je porasla, tjera ju jesti zeleniš i čorbuljke dok se ona nezadovoljna mršti - pa nije kravica da stalno nešto pase - podučava manirima neprirodnim - nije lahko ponašat` se damski, stalno ukočeni i nadrkani, kao da ste progutali motku - ,govori joj o čudnoj potrebi cvjetova da nas svijuu namirišu - biće, cvijeće ne može podnijeti čovjekov smrad - zašto je dobro šetati kad pada kiša - kakvo nebesko tuširanje - i zašto sunce putuje naopačke, katkad, jer je ponešto od sebe u mraku zaboravilo... Sve to i još mnogo toga više, iz dana u dan, iz noći u noć, od osmijeha do osmijaha, od suze do suze...

Pa tako i gospodin Fox.

Uzvrća joj pogled s ljubavlju. Čak se i krevelji ne bi li ju nasmijao. I uspije mu. Hihoće, prsa joj drhte, od usta do pupka, ali oči, oči ne: daleke i tužne. Oči čiji su korijeni u suhoj mračnoj zemlji. Nezemlji. Onoj do koje ne možeš kamenom dobaciti, niti je vidjeti s vrha tvoga brda, niti iz nje dočekati ptice selice. Odakle ona gleda, tamo još nije bio, ili, ako jeste, on to ne zna, ne sjeća se.

Nose komšiju Kemu na tabutu. Bivšeg komšiju, istini za volju. Jerbo, nikome se ne daje u novi komšiluk, Kemin, na Alifakovcu, iznad Šeher-ćehajinog mosta. Bar ne skoro.

Lagan je, tako lagan, čudi se gospodin Fox. Stari je krojač u čaršiji znan nadimkom Div. Šake su mu za lopate bile, nikako za igle. Rastom, za glavu je i najviše mašio, a, kada bi prsa napeo, dugmići bi zaprštali sa košulje na sve strane. Hajd` njemu reci da nije čakšire kako treba skrojio, da ti ne valja mjera il` ne godi boja.

A vidi ovo, čini se, ljudina Kemo mrtav se smanjio. Ni pola ga nema. Ma ni frtalj. Gospodin Fox u čudu vrti glavom i, malo malo, pomisli kako je na djelu neka man-guparija. Sve mu dođe da zaviri ispod platna. Dosjetio se budaletine Tala, kako je naočigled džematlija ustao iz mrtvih. A nije. Nego je u tabut nagurao kamenja i krpe. Sahranili ga a nisu. Taj je, jutrom, poslije dženaze, osvanuo

u čaršiji na opću prepast kod naroda. Nikome nije bilo smiješno osim njemu.

- Vidi ga, kako se skupio, k`o dijete... - promrmlja trgovac Hamza.

- Eh, šta bi od onolikog čovjeka... Gromada. - vajka se, sprijeda, bojadžija Almas.

- Bio pa nije... - doreče neko...

- Jah.

- Jah.

- Jah.

Sulejman, krovar nadaleko znan po prokišnjavanju, preuze tabut od gospodina Foxa. Odahnu, jer, nikome nije lahko nositi mrtvoga. Zato ga muslimani prebacuju od ruke do ruke, kako ne bi nikome od živih previše tereta zapalo.

- Uh, ode Kemo. - promrmlja gospodin Fox - Što god da je od njega preostalo.

- Isušio se.

Gospodin Fox pogleda svoju smrt strogo, namršten, jer nije dopuštao neprikladne šale ni na čiji račun, kamoli na račun mrtvih.

- Nije lijepo tako govoriti.

- Istina je. Iz njega je otišlo more.

- More? Otkud sad more? - Gospodin Fox je putovao do bosanskog grada Herceg Novog, i njegova smrt, nerazdvojni, ali kakve to veze ima sa Kemom, nije dokonao.

- More, more... Svi nose more u sebi. Za života. Malehno more koje čeka...

- Šta li čeka, moliću lijepo!?

- Čeka da čovjek umre kako bi se moglo vratiti kući.

- Je li? A gdje bi to bilo?

- Do Velikog mora iz kojeg ste svi potekli, koje vam je pozajmilo dio sebe ne bi li iskusilo dunjaluk, vašim očima, vašim nosom, vašim jezikom, vašim ušima i rukama.

- E, vidiš, nije to baš tako jednostavno, to što pitaš o mojoj ženskoj prirodi.

- Kako nije? Pa ti si žensko, jasno k`o dan!

- Jesam ženskasta, istina, ali nije smrt uvijek ženstvena.

- Nego? Da nije možda kod drugih muškobanja, neka rugoba u koju se ne da pogledati?

- Ima i takvih smrti, ima... Svakome smrt prema njegovoj mjeri.

- Eto, u pravu sam. Ima žena koje, ehem, vrijeđaju moj osjećaj za lijepo svojom pojavom.

- Hmmm... Pričao si mi o Dorian Gray. Smrt je poput njegovog portreta. S godinama provedenim uz tebe sve više nalikovaću ti, onakvom kakav stvarno jesi, tebi skrivenom od pogleda.

- Takoreći, smrt pokazuje kako čovjek izgleda iznutra.

- Baš tako, dakle, ružna smrt ide uz kvarnjake.

- Vidi ti to? Onda uz žene idu sve same ljepotice smrtnice...

- A ne. Muškima dopadne ženskasta smt, a ženama muškasta... Tako nekako.

- Eh? Nisam to znao.

- A opet, igrom Majke prirode i predodređenja, koje nema nikakve veze s prirodom, desi se da muškima zapadne muškasta, a ženama ženskasta smrt.

- Aha... Neka greška, slutim...

- Nikako. Odnos sa smrću, svako sa svojom, zasnovan je na ljubavi.

- Znači, svako dobije smrt kakvu bi mogao voljeti?

- I voli je, voli, još kako. Zar nije tvoja smrt i tvoja najbliža i najpouzdanija prijateljica?

- Što je je.

- I povjerilica, i tješilica, i mazuljica?

- Pa sad, ako ne računamo štipanje i grebanje, to bi moglo proći.

- Svaki tvoj pokret, sve tvoje riječi, pogled ma dokle sezao, sve što ču i onjuši, pojede, zar nisam i ja?

- Sve dijelimo, nego kako.

- Tvoj trbuh je moj trbuh, tvoje usne, i kada ljube i kada hule, moje su usne.

- Da, da, učini mi se katkad da jedem za dvoje.

- I, konačno, kako me ne bi mogao voljeti kad sam tako slatka? - osmijeh zauze pola lišca, a ona, jošte potegnu kikirice uvis, i, isplazi se.

- Što jest jest, ne znam kako drugi, ali, mala moja, ja ti ne mogu odoljeti.

- Volim kad me voliš gospodine Fox.

Gospodin Fox i njegova malehna smrt posjetili su gospođu Titentraume. Njena se kuća nakrivila iznad vilajeta Saraj-ovasi, a biće sve zbog njenih preteških grudi. Kriva kuća u Sarajevu. To vam je ona vrsta grudi koje nesretnu

vlasnicu vazda vuku ka zemlji, svo njeno meso i kosti, sve druge za koje se vezala, i voljene i nevoljene, i njen dom, sve njeno imanje i nemanje... Sise kao sise, povelike, istina, lakat treba za izmjeriti ih, ali, biće da su preveć otežale jer su se za njih vazda toliki pogledi lijepili.

Pa i pogled gospodina Foxa.

Ono, jeste, namjerio je udovici izjaviti saučešće, ali, sisama teške kategorije nije mogao odoliti. Velike, tako velike, nalik na dva zavađena bijela medvjeda, a stisnuta u crni korzet nabrekao do pucanja, bore se, grizu, nadmeću, guraju, crvenom njuškom izviruju, i ne daju se umiriti ni kad ih pogladite. A gospodin Fox je sve vrijeme u iskušenju đah pogurati ih nježno natrag u halje, među našušurenu čipku i volane, đah pomoći im da se iz crnine iskoprcaju. Šake mu napete poput grabljivice u zasjedi, spremne nenadano zaskočiti plijen, prsti nalik na kandže, zario ih u orahovinu, taman iza porcelanske šolje zadimljene od vrela čaja.

Jošte suze klize bijelom mekom kožom kako bi kiša niz bogate mesnate listove filadendrona. Gospodin Fox, umjesto da pijucka čaj, zamisli se kako jezikom prikuplja kapljice ne bi li žed utažio. A žed njegova, namah je porasla, obuzela ga, poput groznice. I treskavac ga groznični uhvatio, od glave do pete.

A opet, trgnu se, ukoči kao da je progutao metlu, kruže glasine kako je starog fiškala Mathiasa namrtvo umlatila baš sisama, smlavila ga, ugnjavila, ma ugušila!

Njegova malehna smrt ga povuču za rukav:

- Nije baš sve istina što u čaršiji pričaju.

- A? Je li? Ne bih rekao. - gospodin Fox se dosjeti opsćenog filma u kom je sisa veća od kuće hadžije Mazića proganjala jadničke parkom ne bi li ih na smrt izgazila. O da, onaj smiješni čovječuljak, gospodin Allen, prikazivao ga je na sveopće zgražanje čestitog puka.

- Gospodine Fox, dokonu narod smišlja tragedije i obmane.

- Više mi se dopada njihovo ogovaranje od tvog jeftinog filozorfiranja.

- Tako? A što ako znam što se desilo pokojniku.

- Kako bi mogla znati?

- Razgovaram sa njegovom smrću. Eto.

- E? Gdje li je? - gospodin Fox podozrivo razgleda sobu.

- Vi je ne možete vidjeti gospodine Fox?

- Ma nemoj? A tebe mogu...

- Ne možete, jer je njegova smrt skrivena. Potajnica. Lukavi nestvor u sjenke se zaodjeva.

- A što bi tako? Da nije stidljiva?

- Nikako, gospodine Fox. Samo, kao i njen parnjak, nikada nije imala posla sa ljudima. Brojke i slova, to je njen svijet, i njen nescvijet.

- Pa da, fiškala sunce za života ne ogrije.

- Niti njegovu smrt. Nikada ne biste pogodili kada biste je slučajno vidjeli...

- Da je to ona?

- Aha, registratoru nalikuje.

- Takvo što još nisam vidio.

- I nećete gospodine Fox. Nabrekla je od papirina, do pucanja.

- Dobro de... Nego, kako se ovaj upokoji?

- Kaže, zapravo piše, u izvještaju... pobrkao je brojke.. nekakav ulaz i izlaz.

- I? Ne razumijem to lijevo-desno brojkanje. Uvijek pobrkam kolone.

- Niti ja. Ali, biće, gospodin Mathias je takođe pobrkao kolone. Prestravio ga je gubitak novaca. I srce mu ustavio.

- Čuj, čuj... Još nisam čuo kako je neko bacio kašiku zbog loše računice. Da je tako u školi, eh, malo bi nas na dunjaluku preostalo.

- I meni je čudno. Matematička smrt.

- Ima nas svakakvih. Bolje da ga je neutješna udova udavila među sisama.

- Ne razumijem vašu opsjednutost sisama gospodine Fox, ali, bujrum, što ne biste vi probali.

- Vala hoću, a ti, ti se ne miješaj.

I, gospodin Fox, maramicom, pokupi suzice sa nujnih grudi. A ona, reče tek:

- Oh, gospodine Fox! - nasmiješi se i...

... nastavak priče dostojan je cenzuriranja...

Malehna smrt gospodina Foxa podnimila se kako bi Rodinova Misliteljka. Djeluje tužno i odsutno. Što je mnogo za reći, da baš smrt bude odsutna. Tužna, hajde de, ali odsutna, to bi impliciralo da se ne bavi svojim poslom, ama da joj izmiče sama njena svrhovitost.

Vežala je kosu u rep. A ovaj, klata se lijevo-desno, poput klatna, mjereći tihe otkucaje njenog srca.

Ako biste porekli srcovitost u smrti veoma biste pogriješili. Jer, biće to i vaše srce. Tako reći, smrt i njen parnjak dijele jedno isto srce. Ili je možda presječeno na pola, pola smrti, pola davaocu. A te pole se privlače neodoljivo, za života, ne bi li se jedared konačno sastavile.

Tako, čupavo klatno mjeri i otkucaje srca gospodina Foga.

A on ćuti kako to njegovo polovno srce nešto žmika, steže, gnjavi, toliko da srce štucka, preskače, zastaje. Tako je negda i ploča starog Osbourna I Just Want You preskakala, pa bi se gospodinu Foxu pričinjalo da sluša I 'nt You.

- Nikada Vam neću oprostiti gospodine Fox!

- Ma što!? Nemaam pojma šta sam skrivio.

- O? Tim gore.

- Gore od čega?

- Ne igrajte se riječima gospodine Fox. Nisu to lutke pa da ih šutnete u ćoškovne sobe.

- Eh? - gospodin Fox nikada nije šutao lutke.

- Nesretniće jedan nedostojni.

- Mila nane!

- Nana nema ništa sa vašim bezobrazlukom. Eto, sad se odlučih: nikada, baš nikada vam neću oprostiti gospodine Fox!, reče i stisnu tanke usnice toliko da mu se na trenutak pričinu kako nestaju, da usta čile pred njegovim očima.

Makar više neće prigovarati, pomisli gospodin Fox. I, naravno, prevari se. Njegova bezusta smrt puše, sve na nos, kucka ljevicom po koljenu, prsti kao udaraljke na mašini pisalici, a cipelu, dolje, tik iznad poda, klati na vršcima prstiju.

Ni nalik nije onoj djevojčici sa kojom je bazao ševari-ma, ludovao na vašarima, vrištao u kući zabavne strave. Nimalo. Ono jeste, njegova smrt voli nalikovati djevojčici, ali ona to nije. Nikada nije ni bila djevojčica. Prije će biti mudra starica koja se odlučila malko zabavljati sa kikicama i zguljenim koljenima, sladiti lilihupima i šećernom vunom, vrtiti na ringišpilu i u njegovim rukama.

- Čime sam samo zaslužila takvo odbijanje i vrijeđanje?

- Nisam namjerno! Ako lažem neka mi padne zvijezda na glavu.- što bi, gospodin Fox prihvati krivicu, nepoznatu i nedokazanu, ali, kako god okreneš, krivicu.

- Da da... Tako reče i medvjed u staklariji... - isprsi se, a njene grudi, zbog kakvih bi Tpoía spaljivali generacijama, iznova i iznova, dok vremena ne proestane, pomutiše mu vid, ma i dah, zagrcnu se, biće i um, jer mu se zanebesa.

- Ne znam šta da radim. - promrsi nesretan i jadan.

- Ništa, nema ničega što biste mogli učiniti gospodine Fox.

- Baš ništa? - gospodin Fox, razočaran, gricka vršak brka, lijevi.

- Hmmm... Ne znam. - zaškilji prema njemu - Ne bih vam oprostila ni kada biste preklećali predamnom do kraja svijeta.

Gospodin Fox odluči se nažuljati koljena.

- Ni kada biste mi cjelivali stopala.

Ona cipelica završi na podu, a njegove usne na nestašnim prstićima.

- Oh, gospodine Fox. Oh. Oh. Auuuuuuuu...

Gospodin Fox leži podno raspela sa kojeg mu namiguje Spasitelj: Samo tako sinko, ožeži! Kako i ne bi, obješenjak stari? Jerbo, njegova smrt zaszela kao da nema udobnije sjedalice od njega, butinama stisnula, mrdnuti mu nije, kamoli uteći, vrela jahačica, a nokte zarila u prsa, ore nove puteve, nove krvotoke, ne bi li obojila crno-bijeli svijet. Glavu zabacila, kosu razvihorila, baš od te glave sve do peta, zanesena, kano lovkinja pod punim mjesecom u noćnoj šumi, i, zavija poput vučice nad plijenom.

- Auuuuuuu!!! Av... av... av... av... Auuuuuuu!!!

Plijen je gospodin Fox. Ulovljen, zaskočen, vezan i zatočen. Isprva namjeri praviti se mrtvim, kako to čine zvjerčice pred predatorom. No, mali gospodin Fox ne saraduje, naprotiv, raduje se svem tom jahanju, grebanju, gnjavljenju i još koječemu, pa mu ne prostaje drugo nego objaviti potpunu predaju, ili bi tako učinio kada bi mogao izmahnuti bijelom maramicom kao zastavom, a ne može, jer, ne daju mu spone neraskidivije od onih na križu.

... ili makar riječ izustiti...

A ne može, licem u lice, prije usta na usta, suočen sa punim usnama podobnim otežalim mesnatim polumjesecima. E sad, poljubac dostojan Deborah Kerr bi ju naveo reći: Nisam znala da može biti ovako. Niko ne me nikad nije ljubio kako me ti ljubiš, ali ona je zaboravila sve riječi osim onih kojima požuda govori.

- Av, av, au, au, av, av...

Usne obrasle oštrim dlačicama zalijepile se za njegove: tako bi tutkalom obućar gornjište za džon. Zamisli kako bi to izgledalo kada bi poput džona ostao vezan za njih na

duge staze kamo god da se njegova smrt otputila. Veoma čudno, ako ne i smiješno. A opet, ne bi se žalio.

Vlažne su, kao uplakane, a gospodin Fox nije nikada čuo, kamoli vidio, suze kako teku iz usana. Kap po kap, klize preko njegovog jezika pa sumnji nije mjesta.

I nisu gorke. Slane. Nisu ni slatke. Prije, da, kao da su seu njima združili najrijeđi začini, od onih što raduju nepce tanahnim dodirima u kojima se da naslutiti nježnost prozirnih ružinih latica, i njen trnoviti rast ka suncu, i zaumne tajne neotkrivene zemlje, utrobe zinule poput strašnog hiatusa.

I ukus podoban letenju. Gospodin Fox ljubi stidljivo otvorena ružičasta krilca, namjerena prhnuti iz vlažnog gnijezda, nikako daleko, tek do njegovog jezika, koji, opet, čuti, ništa i nikada drugo neće raditi, ni gutljaje i zalogaje premetati, niti riječi, ukoliko od njih ne dolaze, jezika koji samo njima se sladi, služi im, pripada...

- Poješću vas gospodine Fox!

Kao da leži na oltaru na kome žrtvuje svoje meso, krv i duh.

Ponude na žrtveniku nesmiljenoj ljubavnici.

I nezasitoj.

Od onih što proždiru ljubavnika.

Jerbo toliko za njim žude da nikome i nikada ne mogu prepustiti ni njegov mali prst.

I jer bez njega ne mogu opstajati niti sahatak.

Kadli za drugom hranom i pićem više ne mare.

Ništa ne ostavlja za sobom.

Ni traga.

Ničega sem priča.

Lutalica u nezemlju između života i smrti.

U koje niko neće vjerovati.

Koje će mnoge nadahnuti.

Prevariti.

Zavesti.

I ponekog izdati.

I bi Riječ.

U gospodina Foxa.